

ΑΠΟ ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΝΤΕ ΣΕΜΟΥΑ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ



(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
 ('Απ' τὸ 'Ημερολόγιον τοῦ 'Ερωτίου Σαβάζ). (Τῆ νύχτα)
 "Ὅλα χάθησαν γιὰ πάντα!
 Τὰ πάντα σωριάσθηκαν γύρω μου σ' ἐρείπια.
 'Εγὼ ὁ ἴδιος εἶμαι ἕνα ἐρείπιο.

Γιατί ζω;... Τί με τραβᾷ, τί με γοητεύει πλέον στή ζωή;
 'Ἡ Λιάνα δὲν μ' ἀγαπάει πιά. Μ' ἐπρόδωσε μ' ἕνα ἀπ' τοὺς πειρὸ καλοῦς μου φίλους. Μεταξὺ μας ἀνοίχθηκε πλέον τεραστία ἀβυσσος.

"Ὅλες ἡ ὑποψίες μου, ὅλοι μου οἱ φόβοι βῆκαν ἀληθινεῖ.
 Ὅταν πρὸ ὀλίγων ἡρῶν βοηθήκαμε ὁ ἕνας μπροστὰ στὸν ἄλλο δὲν ταράχθηκε ὁσὸ περίμενα. Δὲν ἔπεσε μὲ κλάματα στὴν ἀγκαλιά μου γιὰ νὰ μοῦ ζητήτῃ νὰ τὴν συγχωρήσω.

Ἔφεω τὸν χαρακτῆρα τῆς; Λιάνας καὶ καταλαβαίνω καλά τί σημαίνουν ὅλα αὐτὰ. Ναι, τὸ καταλαβαίνω κ' ἡ καρδιά μου σφιγγεται. Φαίνεται πὸς τὸν ἀγαπᾷ υπερβολικά, πὸς τὸν λατρεύει...

Δὲν ὑπάρχει οὐτε ἡ παραμικρὴ ἐλπίδα νὰ μετανοιώτῃ καὶ νὰ ξαναγυρίσῃ στὴν πρώτη μας εὐτυχισμένη ζωῆ, ἀν αὐτὸ εἶνε δυνατόν νὰ συμβῇ τώρα πιά...

Δὲν ξέρω πῶς θὰ ζῶσω πλέον χωρὶς τὴν ἀγάπῃ τῆς, χωρὶς νὰ τὴν νοιώθω κοντὰ μου. Εἶμαι μόνον βέβηλος γιὰ ἕνα πρᾶγμα. Εἶμαι ἀποφασισμένος. Θὰ ἐκδικηθῶ τὸν Μονὲλ σκληρὰ κ' ἀπάνθρωπα γιὰ τὴν προδοσία του.

Θὰ μονομαχήσω μαζί του καὶ θὰ τὸν σκοτώσω. Θὰ ζητήσω νὰ γίνῃ μονομαχία μὲ πιστόλι. Θὰ χτυπηθῶμε σ' ἀπόστασι ὀλίγων βημάτων. Καὶ θὰ τὸν σκοτώσω σὺν σκυλί!...

Εἶμαι ἡνῶχος κάποιος γιὰτι σκέπτομαι ὅτι ἡ Λιάνα θὰ μείνῃ μαζί μου ὡς πού νὰ ἐκδοθῇ ἡ ἀκόπασις γιὰ τὸ διαζύγιο.

Εἶνε μιὰ μικρὴ εὐτυχία γιὰ μένα κ' αὐτὸ θέλω νὰ τὴν νοιώθω κοντὰ μου...

Ναι, τὸ ὁμολογῶ καὶ νῦν σκεπτομαι! Τὴν ἀγαπῶ ἀκόμη, τὴν ἀγαπῶ τρελλὰ, τὴν ἀγαπῶ ὥσως τώρα πειρὸ πολὺ ἀπὸ πρὶν...

"Ἐρχονται στιγμὲς πού μεγανοιώνω γιὰ τις ἐνέργειες ποὺ κάμα γιὰ νὰ μάθω τὴν ἀλήθεια. Καλύτερα νᾶμενα γιὰ πάντα στὸ σκοτάδι τῆς ἀγνοίας. Καλύτερα νὰ μὴ μάθαινα ποτὲ τίποτε. Τώρα πιά ἡ μόνῃ μου εὐτυχία χάθηκε γιὰ πάντα. γιὰ πάντα.

Μαζὺ μὲ τὸν Μονὲλ μ' ἐπρόδιδε κ' ἔπαιξε μαζί μου καὶ ἡ κόμησσα. Θεέ μου! δόξου μου τὴν δύναμι νὰ τοὺς ἐκδικηθῶ ὅλους αὐτοὺς σκληρὰ, ἀπλαχνα, ὅπως τοὺς ἀξίζει...

"Ἐρχονται στιγμὲς πού παγώνω ἀπὸ φρίκη, πού μὲ πνίγει ἡ ἀγωνία, πού ἀνατριχίζω σὺν γούμος. Σκέπτομαι τὸ τέλος τῆς θλιβερῆς αὐτῆς ἱστορίας καὶ τρέμω. 'Ἡ Λιάνα θὰ φύγῃ ἀπὸ κοντὰ μου. Ὁ κόσμος θὰ τὰ μάθῃ ὅλα καὶ ἡ κακολογία θὰ ὀργιάτῃ εἰς βάρος μου... Προτιμώτερος ὁ θάνατος σὲ μιὰ τέτοια περίστασι...

Πῶς πέρασε καὶ χάθηκε τόσο εὐκόλα, πῶς ἐσβυσε ἡ ἀγάπῃ τῆς Λιάνας γιὰ μένα; Εἶνε λοιπὸν ὅσοις ὅλες ἡ γυναῖκες; 'Ἡρθαν στὴν γῆ γιὰ νὰ μᾶς ποτίσουν μὲ τὸ φαρμάκι τῆς ἀπιστίας τους;

Γιατί νὰ μὴν ἔχω τὴν δύνομι νὰ φερθῶ σ' αὐτὴ τὴν περίστασι δικαίως θὰ φερθῶν ἕνας κοινὸς ἄνθρωπος, ἕνας ἐργάτης;

Θάβηλα νὰ μπῶ στὴν κάμαρά τῆς καὶ νὰ τὴν πνίξω!... Κ' ὅσπερα ὅτι ἡ φυλακὴ γιὰ μένα, ὅχι ὁ ἐξευτελισμὸς, ἀλλὰ τὸ πιστόλι, μιὰ οπταρὴ στὴν καρδιά, ὁ θάνατος!...

Εἶμαι νησιτικὸς ἀπὸ τὸ πρῶτ.

Δὲν πνιῶν ἔν τούτοις. Δὲν νοιώθω καμμιά κούρασι. Δὲν θέλω νὰ κοιμηθῶ, τὰ νεύρα μου εἶνε τρομερὰ ἐρεθισμένα. Τώρα καταλαβαίνω πῶς τρελλαίνονται οἱ ἄνθρωποι ὅταν τοὺς συμβαίνουν μεγάλες συμφορὲς...

"Ἐρχονται στιγμὲς πού νοιώθω τὸ κεφάλι μου κούφιο, πού ἡ σκέψι μου σταματᾷ. Θὰ ἤθελα νὰ κλάψω ἀκόμη, νὰ χύσω ἕνα ποταμὸ δακρῶν καὶ νὰ πνιγῶ μέσα σ' αὐτόν, μὰ στέρησαν τὰ δάκρυά μου...

Λιάνα, ἀν ἤξερες πῶσο ὑποφέρω, ἀν ἤξερες πῶσο κακὸ μοιάζω, θὰ προτιμώτερος νὰ πεθάνῃς καλύτερα, παρὰ νὰ μ' ἀπατήσῃς...

(Ἄπ' τὸ 'Ημερολόγιον τοῦ 'Ερωτίου Σαβάζ). (Μετὰ μισῆ ὥρῃ)

'Ἡ καμαριέρα τὰ ἔχει φαίνεται ὅλα. 'Ἡρθε μὲ πρόσωπο λυπημένο καὶ μ' ἐρώτησε ἀν θέλω τίποτε. Τί νὰ θέλω; Ζήτημα μόνον

πληροφορίες γιὰ τὴ Λιάνα;
 — Κοιμήθηκε ἡ κυρία;
 — 'Ἡ καμαριέρα χαμηλωσε τὸ κεφάλι τῆς καὶ μοῦ ἀπάνησε στενοχωρημένα:

— Ὅχι κύριε.
 — Ἐδείχθησε;
 — Ὅχι κύριε.
 — Εἶνε μόνῃ;

Στὴν ἐρώτησι μου αὐτὴ σήκωσε τὰ μάτια τῆς καὶ μοῦ φερέ: ἕνα βλέμμα φοβισμένο. Ἐταραχθῆκα. Ἐννοῶσα μὰ καινούργια ἀνησυχία νὰ μὲ ἀναστατώνῃ.

— Μίλησε, τῆς εἶπα ἀπότομα. Σὲ ρώτησα ἀν ἡ κυρία εἶνε μόνῃ.

— 'Ἡ κυρία ἔφυγε! φιδύρισε δειλιά.
 Ἐννοῶσα τὰ γόνατά μου νὰ λυγρουν, ἕνα θαλὸ σύννεφο πέρας μπρὸς στὰ μάτια μου, νόμισα πὸς μὲ χτύπησαν κατὰστίθῃ, λίγο ἔλειψε νὰ σωριασθῶ κάτω.

— Ἐφυγε;... τραύλισα... ἔφυγε;...
 — Ναι κύριε.
 — Πότε;... Γιατί;...

— Μόλις βῆκε ἀπ' τὸ γραφεῖο σας. Ἐμεινε λίγο στὸ δωμάτιο τῆς; καὶ βγήκε.
 — Δὲν σοῦ εἶπε τίποτε; Πότε θὰ γυρίσῃ;

— Δὲν μᾶς; τὸ εἶπε. Ἄφησε μόνον μιὰ ἐπιστολὴ γιὰ τὸν κύριο.
 — Μιὰ ἐπιστολὴ;... Ἐφυγε;...

"Ἐρθεκα σὺν τρελλὸς στὸ δωμάτιο τῆς Λιάνας ἀφηνότας τὴν καμαριέρα σαστισμένη στὴν εἴσοδο τοῦ γραφείου. Ἐννοῶσα τὴν πορτα, μὴ κα μὲσα καὶ τὸ βλέμμα μου ἔπεσε σ' ἕνα φανελλὸ πού ἦταν ἀφηνότος πάνω στο τραπέζι. Τὸν ἀρπᾶξα ἀνευπόνοια, τὸν ἀνοίξα ἔνω τὰ χεῖρα μου ἔτρεχαν, διάβησα μὲ μιὰ τις λίγες γραμμὲς πού μοῦδε γράφει ἡ Λιάνα φέροντας καὶ σωριάστηκε ἀπελιπιομένος σ' ἕνα ναβάνι σφιγγοντας τὸ κεφάλι μου καὶ τραυλίζοντας μὲ ὑπόκοφῃ φωνῆ:

— Ἐφυγε!... Ἐφυγε!...
 — Δὲν ξέρω πῶσο ὥρα ἔμεινα ἔτοι... Ἡρωκόμου σὲ μιὰ ἀλλόκοτη κατάστασι ἀβουλίας, παραξέλι, βορβὺ πονου, τρομεροῦ ἀπελιπιοῦ...

'Ἡ δυστυχία μου ἦταν τόσο μεγάλη πού δὲν εἶχα πλέον τὴν δύνομι νὰ ἀσιγθῶ, νὰ ἐνεργήσω, νὰ κόμω ὅτι θὰ ἔκανε κάθε σύζυγος σὺν θεοῖ μου. Τέλος πῆδησα ἐκάνω ἀποφασισμένος νὰ κρῆξω παντοῦ, νὰ τὴν ἀναζητήσω παντοῦ, νὰ τὴν φερῶ πίσω στὸ σπίτι.

Ὅχι δὲν ἤξελα νὰ φερῶ, τὴν ἀγαποῦσα τρελλὰ, τὴν ἐλάτρευσα, δὲν μπορούσα νὰ ζῶσω χωρὶς αὐτή...

"Ἦσουν πρῶτος μὲ τῆς τὰ συχωρήσω ὅλα, νὰ πῶσο στα πόδια τῆς ἐγὼ, ὁ προδομένος, ὁ ἀμαρτωλός.

"Ἀλλὰ πού θὰ τὴν εὐχόσα;
 Σὲ ποιὸν θὰ τολμοῦσι νὰ πῶ τὸν πόνο μου;
 Ἐμεινα κἀλιν διατακτικὸς καὶ συλλογισμένος. Ἡ θέσις μου ἦταν τρομακτικὰ δύσκολη...

Ἐναγυρίσα ὥσποσο στὸ γραφεῖο μου. Καὶ τώρα πού γράφω τις γραμμὲς αὐτές δὲν ἔχω ἀπορασιση ἀκόμη τίποτε.

Πού νὰ πῶ; Ποιὸς θα μὲ λυπηθῇ ἀληθινὰ; Ποιὸς θα μὲ βοηθήτῃ; Ποιοὶ εἶνε οἱ ἐχθροὶ μου καὶ ποιοὶ οἱ φίλοι μου, μέσα σ' αὐτὴ τὴ θεωρημία που μὲ χτυπήσε κατὰκέφαλα;
 Σκέφθηκα τὴν κόμησσα.

"Ἄν ἔτρεχα σ' αὐτὴ ληρμονῶντις τὴν διαγωγὴ τῆς, ἀν τῆς ζητοῦσα νὰ μὲ βοηθήσῃ;...

Ἴσως νὰ εἶχε καταφύγι στὸ μέγερο τῆς ἡ Λιάνα... Σιγὰ-σιγὰ ἡ ἰδέα αὐτὴ μοῦ φαίνεται πειρὸ λογικὴ. Γιατί ὅχι ἀλλ' ὅσπε; Μήπως ἡ κόμησσα δὲν τὰ ἔξερε ὅλα;

"Ἀρκεῖ μόνον νὰ δεχθῇ νὰ μὲ βοηθήσῃ στὴν δύσκολη αὐτὴ περίστασι. Ἄν πείσῃ τὴν Λιάνα νὰ γυρίσῃ σκεῖν θὰ τὴν εὐγνωμῶ ὅσο ζω!...

'Ἡ ὥρα περνᾷ...
 Πρέπει νὰ ἐνεργήσω ἀπόψε.

Θὰ κρῆξω στῆς κομῆσις; καὶ θὰ τὴν ἰκτεῦσω νὰ μὲ διευκολύνῃ. Εἶνε ἡ μόνῃ φίλη τῆς Λιάνας. Σ' ἐσέην ἔλεγε ὅλα τὰ μυστικά. Ἄν θελήσῃ νὰ κἀμῃ καὶ εἶμαι βέβαιος πὸς θὰ ἐπιτύχῃ. Ἄν ὄχι, ἀς φοβηθῇ τὴν ὀργὴν μου, ἀς φοβηθῇ τὴν ἀπελιπία μου, εἶμαι ἰκανὸς γιὰ ὅλα!...

Ὅπως καταλαβαίνω, ἡ Λιάνα δὲν πῆρε τίποτε μαζί τῆς φεύγοντας. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία λοιπὸν, θὰ πῆγα στῆς κομῆσις. Δὲν θ' ἀρκεσθῇ νὰ μιλήσῃ μαζί μου. Θὰ μ' ἀκούσῃ. Θὰ μὲ λυπη-



...Μακρονά, οὐ μιὰ πόλι τῆς Ἀνατολῆς, ἡσυχὴ κ' εὐτυχισμένη...

